

Wouter van Mastricht

Schutterszilver

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

ZUIDERZEE, 1641

Een straffe zuidwestenwind, die gedurende de nacht ietwat noordelijker was gaan waaien, sloeg tegen de boorden van de boot, beukte op de golven en joeg witte schuimkoppen naar het oosten. De hele nacht was het dit hondenweer geweest, koud en met nog steeds de dreiging van sneeuw. Boven hun hoofden vlogen grijszwarte wolken langs de hemel, en de ijskoude motregen gaf de deinende boot een glinsterende, metaalachtige glans.

De twee mannen hurkten bij elkaar, hun koude en drijfmatte gezichten afgewend van de regen en de wind, af en toe turend in de inktzwarte duisternis.

‘We kunnen maar beter omkeren, Dirk,’ riep Jan Blom vlak bij het oor van zijn maat. ‘Kloteweer. We vangen niks meer. En we hebben hem niet gezien. Wat mij betreft is het mooi geweest.’ Een deel van zijn woorden was al weggewaaid voor de ander ze goed en wel had opgevangen.

‘Nauwelijks de helft vol!’ foeterde hij, een druipende arm richting de schamel gevulde viskorven. ‘En we zijn uit koers. Het is al eb, en we hebben wind tegen.’

Een flauwe, ietwat lichte streep in het oosten kondigde een nieuwe, kille dag aan. Een koele maan, zich voortdurend verbergend achter wegvluchtende wolkenflarden, gaf af en toe een valse schittering op het water.

Zijn maat Dirk Stoffels leunde tegen de helmstok, klemde zijn gevoelloze vingers om de koperen bol, met zijn andere hand veegde hij de druppels van zijn neus. ‘Nog even, Jan. Stukje nog. Wie weet? Misschien...’ Hij bracht zijn vingers naar zijn lippen. ‘Maar we moeten ons stilhouden.’

Ze voeren verder, en een tijdlang was er niets anders te horen dan het opsproeiende water en het gefluit van de wind.

Ze wisten waar ze naar op zoek waren. Onder in de boot lagen de harpoen, het opgerolde touw dat door een ring aan het uiteinde ging

en het net, en beiden hadden een mes in hun riem. Blom had de meeste ervaring met dit soort jacht, die door de overheden werd toegestaan en een behoorlijke premie van een paar gulden voor elk gedood dier opbracht.

Ze vertrouwden volkomen op hun ervaren ogen, en zochten voortdurend het pikzwarte water af. Ze speurden tussen de witgekuifde golven naar een afwijkend patroon, een plotse witte streep in het water, naar ogen die in het laatste maanlicht oplichtten. Zo rond dit tijdstip was het dier op jacht, ze hadden hem al eens eerder waargenomen, de smerige visdief, maar hij bleef altijd op veilige afstand en buiten bereik van hun wapens. En nu zochten ze meer noordelijk, tussen de zandbanken.

Blom zag hem het eerst. Een glanzend zwarte schittering, die pijlsnel door het water schoot. Een volwassen zeehond. Op hetzelfde moment dat Blom hem zag, was het dier al van richting veranderd, maar het was niet meer dan een meter of tien, vijftien van hen af.

‘Naar rechts! Rechts!’ Vlug greep Blom de harpoen en het opgerolde touw en zorgvuldig balancerend richtte hij het wapen op het vluchtende dier. Met volle kracht wierp hij het, terwijl Stoffels de boot scherp draaide. Ineens een schok, een schurend geluid en de boot viel abrupt stil. Door de onverwachte beweging viel Blom bijna voorover. Het touw aan de werpspies kreeg een ruk, de harpoen vloog uit koers en raakte niet meer dan een witschuimende golf. De zeehond vluchtte weg en was een moment later nergens meer te zien.

De misser was zo ongelooflijk dat Blom het nauwelijks kon geloven als hij het niet met eigen ogen had gezien. Meestal schamperde hij op onervaren harpoeniërs, die zich door de opwinding lieten leiden, in tegenstelling tot ervaren rotten zoals hij. En nu was hij zelf niet veel beter dan het eerste het beste groentje. En terwijl hij verbluft in de richting tuurde waarin de zeehond was verdwenen, kon hij nauwelijks uit zijn woorden komen.

‘Jezus,’ bracht hij er ten slotte uit. ‘Wat was dat?’

‘Zandbank. En de wind, die de boot nog een extra duw gaf,’ zei zijn vriend. Hij haalde zijn schouders op. ‘Maak je niet druk. Jammer van de premie. Maar we krijgen nog wel een kans.’

Blom staarde naar het touw in zijn vingers en naar de harpoen, die hij weer binnenboord had getrokken, hopen dat de misser inderdaad te wijten was aan de windstoot en de zandbank, en niet aan zijn falende zeemansbenen.

‘Laten we maar omkeren,’ zei Stoffels. Hij realiseerde zich dat Blom al even niets had gezegd. Hij stond met zijn rug naar hem toe, de punt van de harpoen wees naar de kiel van de boot.

‘Hoor je me? Het wordt al lichter en...’

‘Kijk daar,’ wees Blom. Een vreemde vorm stak schuin uit het water, een meter of tien voor hen. Het leek op een gekromde vinger, die waarschuwend richting Hindeloopen wees. Een donkere bult erachter had iets weg van een handpalm.

Eromheen kolkte water, dat door de felle wind met vuilwit schuim was bedekt.

Blom peilde met een bootshaak de diepte. ‘Hier is het ondiep genoeg om ernaartoe te waden,’ oordeelde hij even later, ‘als we tenminste een paar natte voeten voor lief nemen.’

Stoffels vertrouwde het niet, maar was nieuwsgierig genoeg om dat niet te laten blijken.

‘Weet je het zeker? Ik kan niet zwemmen.’

Blom waadde door het water, dat tot boven zijn knieën kwam. Even later stond hij op de zandbank. Stoffels gooide het anker uit en volgde een ogenblik later.

Druipend en rillend van de kou staarden ze naar de wijzende vinger. Die was, zo zagen ze nu, bedekt met slierten zeewier en mosselen.

‘Afgebroken mast,’ wees Blom, ‘en een stuk van een schip.’ Ze konden het nu beter zien. Het lag op zijn kant, deels onder het zand, deels onder water. Uit een geschutspoort, leeg als een oogkas, het luik nog aan één scharnier hangend, spoelde vlokkig zeewater. Een krab scharrelde naar buiten en begroef zich een stukje verder in het zand. Overal verspreid lagen wrakstukken, bedekt met zand en aangroei. Het schip is in verschillende stukken gebroken toen het op de zandbank liep, dacht Stoffels, en moet hier al jaren liggen. Zee en zand leken de overblijfselen langzaam maar zeker op te slokken, enkel met eb was nog wat zichtbaar. Ik hoop niet dat we hier nog een lichaam aantreffen, dacht hij en hij huiverde bij die gedachte. Hij schopte tegen het zand, alsof hij zo de geesten van de doden van zich wegjoeg.

Zijn laars stootte tegen iets hards en hij viel voorover. Hij drukte zich op en hij struikelde weer. Zijn laarzen zakten weg in het natte zand. Het water was ijskoud, zijn toch al natte kleren zogen het op, doorweekten hem, zijn benen voelden zwaar. Zijn laarzen groeven zich verder in, alsof hij in drijfzand stond. Het herinnerde hem aan de angst in zijn jeugd, wanneer iemand je achternazat en je voelde hoe je

voeten zwaarder werden, je bewegingen langzamer en je een ijskoude hand in je rug leek te voelen. Met moeite trok hij zijn laars omhoog. ‘Verd... Blom! Blom! Kijk eens wat hier ligt!’

In het zwakke ochtendlicht glansden zilveren munten. Een hele hoop munten.

Ze staarden lange tijd naar het geld.

Het zat in een met metalen banden beslagen houten kistje, dat door zand en zout water was aangetast en waarvan het deksel nu opengesprongen was. Boven op het geld, in een hoek, lag een smalle zilveren koker. Stoffels pakte die op en draaide hem rond. Na enig zoeken zag hij een naad en wrikte beide helften uiteen. Een opgerold stuk papier viel eruit. Het was een lijst met namen en geldbedragen erachter, soms aangevuld met iets in bijna onleesbare inkt.

Stoffels begreep er niet veel van en stopte papier en koker in zijn jaszak. Jan Blom pakte een munt, keerde hem om en om, beet er toen in. ‘Zilver. Niet te geloven! Zilver! Ik denk dat het misschien wel een paar duizend munten zijn. Lieve hemel, ik heb nog nooit zoveel geld gezien.’

Dat gold voor hen beiden. Het meeste geld dat Stoffels ooit had gehad was toen hij jaren geleden de oude boot van zijn vader verkocht had aan Kromme Leendert, die boten opknapte, en iedereen wist dat hij je belazerde. Maar iedereen had ook altijd dringend geld nodig, en dan moest je bij Leendert zijn. Zoveel geld had Stoffels nooit eerder in zijn handen gehad en het was voor het eerst dat hij zich rijk voelde. Maar dat duurde niet lang, want er moesten schulden worden afbetaald. Stoffels wist precies wat hij en Jan dachten: wie zou het ooit weten?

Geen van beiden zou ooit zichzelf als een dief hebben beschouwd. Hooguit dat ze, zoals iedereen, af en toe eens een voordeeltje voor de belasting verborgen hielden. Anders was je een dief van je eigen beurs, nietwaar?

Maar nu ging het niet om een paar duiten hier en een paar duiten daar die ze uit de Amsterdamse stadskas hadden weten te houden. Als ze hiermee verdergingen, was het zonder meer een enorm vergrijp. Dus vroegen ze zich af waar al dat geld vandaan kwam.

Ze staarden naar de overblijfselen van het schip.

‘Geen Hollands schip,’ oordeelde Blom. ‘Bij ons maken ze de houtverbindingen anders.’ Zijn wijsvinger ging langs de munten. Het gerinkel was een prettig geluid.

‘Maar als een schip zinkt, gaan ze toch zoeken naar overlevenden en zo?’ zei Stoffels. ‘Zeker als er zoveel geld op zit.’ Hij keek schielijk om zich heen, alsof ze elk moment konden worden betrappt.

Blom schudde zijn hoofd. ‘Dit schip ligt hier al jaren. Het is gewoon toeval dat wij erop zijn gestuit.’

‘Waarom heeft dan niemand eerder hier een kijkje genomen?’

‘Je ziet het enkel bij eb. Bovendien ligt het ver buiten de gewone vaarroute, en het is een en al zandbank hier. Geen schipper die het risico wil lopen dat zijn boot vast komt te zitten of beschadigd wordt.’

Terwijl Stoffels nog steeds de zee rondom afzocht naar mogelijke getuigen van hun misdaad gleed zijn hand over de zilveren koker in zijn zak. Het ding maakte hem op de een of andere manier onrustig, maar waarom precies kon hij niet zeggen.

‘Jij zou het geld heel goed kunnen gebruiken,’ zei Blom. ‘Zeker nu Klaartje ziek is en zo.’

Stoffels’ vrouw had een ziekte die niet meer te genezen leek, iets wat haar van binnenuit leek op te eten, zo mager was ze in korte tijd geworden. Stoffels vond het steeds moeilijker om aan haar noden te voldoen. Blom daarentegen, had altijd geldgebrek. En later zou de oude dag hun zwaar vallen, want geen van beiden had de middelen om dan de problemen voor hen of hun naasten op te vangen. Ja, dacht Dirk Stoffels, ik zou het geld goed kunnen gebruiken. Dat konden ze beiden. Maar dat maakte het nog niet goed.

‘Ik zou zeggen, laten we het houden,’ zei Blom. ‘Als het hier nog langer ligt, zakt het helemaal weg in het zand en is het voorgoed weg, of iemand anders vindt het die er veel minder recht op heeft dan wij.’ Hij probeerde er nog iets van een grapje van te maken, maar dat lukte niet echt.

‘Wij hebben niet het recht om het te houden,’ zei Stoffels. ‘Laten we naar de schout gaan en het hem vertellen.’

‘Waarom? Als dit eerlijk geld was, zouden er allang eerlijke mensen naar gezocht hebben. Dan zou het allang rondverteld zijn.’

De kist stond tussen hen in. Ze konden duidelijk de grote hoeveelheid munten zien.

‘En als ze erachter komen?’ vroeg Stoffels bijna onhoorbaar.

‘We gebruiken het enkel als het nodig is,’ zei Blom. ‘We zijn te oud voor jeugdige stommiteiten. We gebruiken het alleen om de jaren die ons nog resten wat makkelijker voor ons en onze families te maken. Als we voorzichtig zijn, komt niemand er ooit achter.’

Stoffels geloofde hem niet. Dat wil zeggen, hij wilde het wel, maar

stilletjes wilde hij het niet. Het kwam door die koker. Opnieuw keek hij om zich heen, en terwijl elke haar op zijn lichaam recht overeind stond, had hij het idee dat er op dat moment iemand naar hen keek, hij voelde het gewoon. ‘Jezus,’ mompelde hij, zijn adem stokte en een gevoel van diepe kwetsbaarheid beving hem, en een soort wanhoop kwam bij hem op. Maar er was niets te zien, enkel krijsende meeuwen die over de golven scheerden en zand dat door de gierende wind werd weggeblazen. Ze waren alleen.

‘Zou er nog meer liggen?’ vroeg Blom zich hardop af. Hij was onder-tussen naar het wrak gelopen, met de harpoen om zich heen pokend in het zand.

‘Kom terug, man!’ riep Stoffels, die zich steeds ongemakkelijker voelde en angstig de zee afspeurde. ‘Het wordt snel dag. We moeten hier als de bliksem weg. Al lagen er nog tien kisten, wat we doen is... gevaarlijk, denk ik.’

‘Zouden we deze plek nog terug kunnen vinden?’ vroeg Blom, die zich het wrak en de omgeving trachtte in te prenten.

‘Nooit kom ik hier meer terug, Jan,’ zei Stoffels beslist. ‘Ik krijg de kriebels van deze plek.’ Hij wees naar het westen. ‘Maar als je het met alle geweld wil weten: daar, links, de lichten van Enkhuizen, en daar aan stuurboord moeten Stavoren en Hindeloopen liggen. Dus voor zover ik weet ligt het wrak op een zandbank ertussenin. Het Breezand, volgens mij.’ Toch prentte hij zich de ligging goed in. Je wist maar nooit.

Blom knikte. ‘Goed genoeg.’ Hij probeerde het geld te tellen. Het was ondoenlijk.

‘Ik wil het niet,’ zei Dirk.

‘Het geld?’ Blom lachte.

‘Nee, dank je.’

‘Wat, denk je dat je er daarmee vanaf komt? Denk je dat je zomaar je kont kunt keren en net doen alsof je hier niet was? Samen uit, samen thuis, of niet soms?’

Dirk keek over de zandbank naar hun boot, wild dobberend op de golven. Hij huiverde, wilde dat hij ergens anders was. Voelde zich steeds meer als een rat in een doolhof, in een val die op een duivelse manier precies voor hem was uitgedacht.

‘Dus geen gezeik over dat je hier niks van wist. Het enige wat nu telt, is niet gepakt te worden. We moeten hem zo snel mogelijk smeren. En dat geld is in onze schoot geworpen. Dus pak het verdomme en hou je kop.’

En ten slotte pakten ze het geld. Ze verborgen het in een ton onder een lading vis en voeren naar huis.

‘Geld stinkt niet,’ probeerde Blom nog grappig, en toen Stoffels zenuwachtig om zich heen bleef kijken zei hij schouderophalend: ‘Nog steeds bang voor de schout? Kom op, Dirk, een rijkere vangst hebben we nog nooit mee naar huis gebracht.’

‘Als het maar geen ongeluk brengt, Jan,’ zuchtte Stoffels berustend. Voor zichzelf herhaalde hij zachtjes: ‘Als het maar geen ongeluk brengt...’

Ze gebruikten het geld om hun leven wat minder hard te maken. En toen Blom ernstig ziek werd, ging hij naar chirurgijns buiten Amsterdam en ook naar vrouwen van wie men zei dat ze door het gebed konden genezen. En nooit gaf hij de hoop op, zelfs niet toen hij de strop om zijn nek deed, want voor hem was dat geen wanhoopsdaad, maar het aanvaarden van zijn laatste maar zekere hoop.

En Stoffels’ vrouw Klaartje werd goed in haar eigen huis verzorgd, en toen de ziekte geleidelijk aan ondraaglijker werd, was hij gedwongen om haar te laten opnemen in het gasthuis. Ze sliep in een ruimte die ze met een tiental anderen deelde, en had uitzicht op de rij bomen aan de gracht. Later, in haar laatste dagen, lag ze alleen. Stoffels bezocht haar zo vaak hij kon en soms waren er dagen dat ze zich even herinnerde wie hij was, en dan zaten ze hand in hand. Maar meestal staaarde ze nietsziend voor zich uit.

Omdat ze in een volkswijk woonden, wist iedereen alles van elkaar. En bij schrijnende gevallen zorgde Stoffels via omwegen ervoor dat er wat geld was. Op die manier verlichtte hij ook zijn eigen geweten, ofschoon hij nog vaak enge dromen had van het wrak op de zandbank. Want zeker de eerste tijd werden ze achtervolgd door de angst dat het wrak zou worden ontdekt en dat ze daar op de een of andere manier sporen had achtergelaten. Stoffels wist nooit zeker wat hij het meest vreesde: de schout of degenen aan wie het geld en al het andere wat zich wellicht nog in het wrak bevond rechtens toebehoorden.

Langzaam maar zeker was er nog maar een klein beetje geld over. En beiden raakten ervan overtuigd dat ze de perfecte misdaad, zonder een enkel slachtoffer, hadden gepleegd, totdat Stoffels’ dochter de zilveren koker in zijn jaszak vond en naar een kennis bracht die kon lezen, in het wachthuis van de schutterij in de waag op de Dam.

I

AMSTERDAM, MAART 1642

Het bleke, felle licht van een maartse namiddag viel knorrig over de Nachtertuintuin en wierp lange, diepe schaduwen van de appelboom en het gemak in de hoek. Onzichtbaar voor Evan Sharpe en zijn metgezel bolderde een koets als een enorm uit de koers geraakt projectiel door de Kalverstraat langs de herberg. Sharpes humeur verslechterde nog door de vervelende herrie die maar langzaam wegstierf. Hun armzalige aanbod! En dat na zoveel maanden van ledigheid! En dan ook nog zijn oude kameraad Hendriks ermee opzadelen...

Hij had het gevoel een tuchthuisklant te zijn door de hoge muren die hem omringden. Af en toe even een luchtje scheppen, verder druk bezig met nietsdoen, terwijl zij zich over hem beraadden... en dit was hun beslissing, de korst brood die hem werd toegeworpen!

Ze hadden zijn hulp nodig, en dat op deze manier, bekonkeld achter de schermen, zelfs wat kleinerend, en lieten hem zo weten dat ze hem niet vertrouwden. Hij kreeg het idee dat hij een besmettelijke ziekte bij zich droeg, en enkel een pamflet hier en daar had hem toegejuicht. Ze konden het niet opbrengen hem te waarderen voor wat hij gedaan had in de Oost, door een van hen, Poth, als een corrupte slavenhandelaar en moordenaar te ontmaskeren. Integendeel, het leek wel of hij die schanddaden had begaan en Poth zijn onschuldige slachtoffer was! En nu dit!

Hij zuchtte hoorbaar en liep verder de tuin in. De muur, gekleurd door de late namiddagzon, was gevlekt met zwarte en rode tinten.

‘Dus, ga je het doen?’ vroeg Hendriks, die hem gevolgd was, handen in zijn zakken. Uit zijn hele gezicht sprak verwarring, verlegenheid zelfs, toen Sharpe zich naar hem omdraaide, een koude glimlach om zijn lippen.

‘Ik vraag me af waarom ze me niet met een slap excuus terug naar Rotterdam of Maastricht sturen. Ik ben er bijna zeker van dat ze zoiets in gedachten hadden!’

‘Daar weet ik helemaal niets van,’ antwoordde Hendriks, die naar wat plukjes gras bij zijn voeten staarde. Toen keek hij op, alsof hij daarvan werd weggetrokken door Sharpes dwingende, ongeduldige blik.

‘De Fransen hebben hen erom verzocht, via Den Haag en hier... Ze waren het erover eens dat ik jou zou benaderen. De man om wie het gaat wil alleen maar met jou praten.’

‘Goed te horen dat tenminste iemand me vertrouwt!’ Zijn woede was als een plotseling opkomende, heftige indigestie, uitwaaiierend naar zijn borst. ‘Acht maanden lang hebben ze me aan het lijntje gehouden! Hoe vaak ik het ook vroeg, een antwoord waarom ik werd afgedankt kreeg ik niet. Uit het leger gezet! Zonder enige verklaring! O, ik weet het wel, het vriendje van Poth, Buckling, had daar de hand in. Net als zijn corrupte regentenvrienden wilde hij van me af, bang dat ik nog meer zou ontdekken!’

Hij schreeuwde bijna en werd zich ervan bewust dat hij fulmineerde als een slechte toneelspeler. ‘En nu hebben ze me plotseling voor iets nodig! Ze vertrouwen me niet... Poth was een van hen, een gewaardeerd lid van hun regentenkaste, en ik, een gewoon soldaat, heb aangetoond dat hij een schurk was. Dat vergeven ze me niet... nooit.’

Ten slotte was het voorbij, was hij uitgeraasd. Hij wreef over zijn voorhoofd en liep nog iets verder weg van Hendriks, dichterbij de appelboom, boos op zichzelf omdat hij zich had laten gaan als een kind in een boze bui. Hendriks had hem wat te doen gegeven, hoe simpel ook, en hij had zichzelf overgegeven aan zijn frustraties, echt en ingebeeld. Ze vertrouwden hem niet en hij zou er goed aan doen hun boodschapper terug te sturen.

‘Ik snap dat de afgelopen maanden niet gemakkelijk voor je zijn geweest,’ zei Hendriks, ‘maar...’

‘Dus die Spanjaard wil belangrijke informatie aan ons overdragen,’ zei Sharpe kortaf, ‘en de Fransen staan vooraan om kennis ervan te nemen?’

Hendriks knikte. Ze liepen nu naast elkaar in de tuin heen en weer. Sharpe was weer tot zichzelf gekomen. ‘Waarom?’

‘De oorlog heeft zich langzaam maar zeker naar het zuiden verplaatst. De Spanjaarden zijn oorlogsmoe, hebben geen geld. Ze hopen zonder gezichtsverlies de aftocht te blazen. De Fransen willen weten hoe hun noordelijke en zuidelijke grenzen worden getrokken. Op hoog niveau wordt al vooroverleg gevoerd. Dus ik begrijp dat...’

‘Antonio Alvarez,’ zei Sharpe. ‘De oudste zoon van een Spaanse generaal, nietwaar? Wat heeft hij de Fransen, of ons, te bieden?’

Hendriks schraapte zijn keel. Zijn stem klonk als vanouds vertrouwd en rustig. ‘De jonge Alvarez zegt belangrijke informatie te hebben over Spaanse oorlogsvloten, hun routes en ontmoetingsplekken, over troepenconcentraties en hun aanvalsplannen...’

‘Hm. Als de Fransen militaire problemen hebben, kan ik me indenken waarom hij plotseling zo aantrekkelijk voor ze is.’ Sharpe streek over zijn kin. ‘Maar ik heb zo mijn twijfels. Ik ken generaal Alvarez nog uit mijn Maastrichtse tijd. Een sluwe vos, niet te onderschatten.’ Hij draaide zich om naar Hendriks. ‘Herinner je je nog die Spaanse moordenaar, Roldán, die ze El Lince noemden?’

‘Die is toch omgekomen bij de instorting van de grotten in Maastricht?’

‘Denk ik wel,’ antwoordde Sharpe. ‘Patricia en ik zagen het gebeuren. Maar een lichaam heb ik nooit gezien.’

‘Hoe dan ook,’ vervolgde Hendriks, ‘Den Haag is van mening dat het de moeite waard is om te horen wat Alvarez te vertellen heeft. En we hebben de Fransen nodig. Wat ze vragen, krijgen ze.’

‘Zijn ze er zeker van dat Antonio over wil lopen?’

‘Ja. Er is een briefwisseling geweest, een eerste, voorzichtig contact. Daaruit bleek van zijn kant voldoende bereidheid om te praten.’

‘Wat wil hij ervoor terug?’

‘Een veilige plek voor hem... en zijn vriend. Alle partijen zijn het erover eens. En daarom moest het gisteren al gebeurd zijn!’

‘Waar en wanneer?’

‘Volgende week, hier in Amsterdam.’

‘Amsterdam?’

‘Hij heeft een ontmoeting met het stadsbestuur in de Doelen.’

‘En generaal Alvarez?’

‘De liefhebbende vader weet van niets, maar hij zou zijn zoon ombrengen als hij maar het minste of geringste vermoeden had.’

‘Of mij, als hij erachter komt dat ik bij zijn overlopen betrokken ben!’

‘Maar als je het gevoel hebt dat er iets...’

Sharpe schudde zijn hoofd. ‘Ik ben niet van plan om de regenten hier te zeggen dat ze hun akkefietje maar zelf moeten oplossen. Ik zal het doen, en ik zal het goed doen. Maar de prijs die ik ervoor vraag, zal hoog zijn, zeg ze dat maar.’ De zon was achter de tuinmuur verdwe-

nen, en het koelde nu snel af. ‘Ik zal er hoe dan ook voor zorgen dat ze me niet langer kunnen negeren.’

‘Er is nog iets, Evan. Kolonel Winters heeft me gevraagd om je te verzoeken bij hem te komen zodra het je schikt. Maar het schijnt dringend te zijn, dus...’

Sharpe zuchtte. ‘Wie is kolonel Winters en wat wil hij?’

‘Hij is, zeg maar, de hoogste baas van de schutterij. Amsterdam heeft vier kolonels. Ieder heeft een aantal compagnieën schutters onder zich. Winters zit bij de voetboogschutters, hier vlakbij, aan de Singel. Ik ben maar een gewone sergeant bij het Oranje Vendel, mij heeft hij niks verteld over wat hij wil.’

‘Goed, ik zal met hem praten.’ Sharpe wreef in zijn handen, pakte toen Hendriks bij de arm en manoeuvreerde hem ongeduldig naar de deur van de herberg. ‘Laten we iets eten. We hebben veel te bepraten. Kom op, er is werk aan de winkel!’